

BÆLTER, SVEN, EDMAN, JOHAN, AKADEMISKA
TRYCKERIET (1613-) (UPPSALA)

En christens wandring ifrån werlden til
himmelen, i anledning af 1 Mos. boks
31. cap. 13. versen. tå ...

kyrkio-herdens i Upsala, herr doct. Olof
Celsii kärälskeliga maka och hus-fru,
högäreborna och

[1743]

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

INSULANDER, M.
Ex. A.

Su Læul
Lilpæed
Tære 1900
1700 - 1829

EX. A
1706-1829

I Jesu Namn!
En Christens Wandring i
från Werlden til Himmelen /
I Anledning af 1 Mos. Boks 31. Cap. 13. versen.

Id
Högwördige och Widberömda Herrens, Primarie S. Theol.
PROFESSORENS samt Dom-Probstens och
Kyrkio-herdens i Upsala,

Herr DOCT. OLOF CELSII

Näråstfeliga Waka och Hus-Fru /
Högåreborna och Dygdådla,
Nu i Herranom Saliga Fru /

**MARGARETA
INSULANDER,**

Med anständig Heder befordrades til sit
Hwiltornum / then 27. Januarii, 1743.

Uti en Christelig Lit-Predition
Enfaldeligen förestald i Upsala Domkyrkio /

ADJUNCT **SVEN BÄLTER.**
wid Domkyrkian i Upsala.

Tryckt i UPSALA.

78 29

PRIMARIE PROFESSOREN
samt DOM-PROBSEN och
KURATORER i Upsala,
Högwördige och Widberömde Herren /

Herr DOCT. OLOF
CELSIUS,

Tillika med
Samteliga Hets Förnåma och Kåra
Anhöriga,

Söner, Döttrar / Mäg
och Barna-Barn.

Efter gånstlig befallning och anmodan / understår jag
mig / at öfwerlemnna thenna predikan / aldeles
i then ensaldighet / som then / genom Guds nåd /
blef sammanstrefwen och hållen. Then swåra affaknad,
som

som äfwen jag / med hiertans sorg / förnimmer af Sal.
Fru Doctorinnans bortgång / har förorsakadt then stora
brist / som finnes uti thetta arbetets grundeliga utförande. Ty
som then Sal. Fru alltid hållit mig / såsom en kär Moder sin
son ; så har hugkomsten af thenna oförmodeliga mistningen ej
annat kunnat / än göra mina bedröfwada sinnen osticketliga
till et så wigtigt wårts tilbörliga förrättande. Men then o-
skrymtade wördnad / som jag burit för Sal. Fru Doctorinnan
och Dom-Probstinnan / medan Hon lefde ibland oss / then
wördsamma åtanke / som jag nu efter Hennes död / bewa-
rar in till min / för Hennes wårda person och ärbara lef-
nad / jämwal ock then besynnerliga ynnest och förtroende / som
Högwördige Herr Doctoren och Dom-Probsten / med hela för-
nåma huset / behagat emot mig / wid thetta sorgeliga tilfället /
låta påstina / har dock bragt mig / at / efter förmågan / up-
sättia närwarande ofullkomliga grafwård. Högwördige Herr
Doctoren har i många år ökat gunst på gunst emot mig :
hwarföre jag ock är wiss / at thetta ringa arbetet af ingen
bewågnare uttydes / än af Högwördige Herr Doctoren. Un-
der hela then tid min dageliga syssla warit / at åtniuta
Högwördige Herr Doctorens wålgärningar / har jag alltid
åstundat / at ju någon gång kunna wisa et litet prof
af wördnad och erlånsla. Men så stor thenna min åtrå
warit och är ; så swårt förekommer thet mig / när jag
nödgas nämna thet om / wid thenna bedröfweliga omstån-
digheten. Af samteliga förnåma Anhöriga har jag äfwen
förspordt många prof af gunst och wåltwilja / hwilka för-
säkra mig / at thessa bladen så benäget af Them uptagas /
som the ensaldigt och wålment af mig framgifsas. Jag
kan aldrig wedergålla allt thet goda / som mig är bewi-
sadt ; thetföre anropar jag Honom / af hwilkom all god
och fullkomlig gåftwa kommer / at Han wårdigas wål-
signa Högwördige Herr Doctoren och hela Theß förnåma
omwårdnad med ymnog nåd / både till själ och kropp Hug-
swaleh.

swalellens Gud ware Högwördige Herr *Doctorens* ålder-
doms staf / upfyllt hiertat med himmelsk tröst / och förlänge
åldren / efter sit nådiga behag / ännu til flera förnöjliga år.
Barmhertighetenes Fader sägne Eder alla / som nu sörjen /
och låte Edra dagar med hugnad i Gudi framlöpa / til
thes och J / måtte af ålder och lefwande / sän fara af thetta
landet til Edra Fäder i thet Himmelsta Fäderneslandet !
Med thenna önskan framhårdar til mitt sista

Högwördige Herr DOCTORENS
och DOM-PROBAREN,

och

Samteliga Hans Förnåma och Lära Anhörigas

Upsala thet 12 Febr. 1743.

Ödmulaste och tjenstförband-
naste Tjenare
SVEN BELTER.

I Thet Heliga och i alla ewighet Högtlof-
wada Treenighetenes, Guds Faders,
och Sons, och thens Heliga Andas
Namn / Amen.

Jag är en främling för dig, och en
gäst såsom alle mine fäder. Så ta-
lar David med sin Gud i Psalmen 39,
v. 13. Jag är en främling för dig / *Pf. 39: 13.*
säger han / som likwäl war en stor ko-
nung på jorden / jag är en gäst såsom alle mi-
ne fäder. Här finne wi uti et kort begrep hela
wår lefnadstid afmalad. Orden gifwa oss anled-
ning at eftertänka thetta lefwernets beswärtighet/
thes forthet och obeständighet.

Hwad beswärligare / än at wara en främ-
ling? Jag är en främling / säger David, en så-
dan / som måste försöka / huru swår werlden är. En
främling måste öfwer gifwa sit hus och fly sit
arf. En främling uddgas med Mose säja: Jag
är en utländning worden i främmande lande. *Jer. 12: 7.*
2 Mos. 2: 22.

En främpling / wida skild ifrå sin slägt och wänner:
 ej olif David, som sade: Jag är minom bröddrom
 främmande worden / och okänd mins moders
 barnom: ej olif Job, som på samma sät uttrye-
 ter sin hertans klagan: Gud hafwer låtit kom-
 ma mina bröder långt ifrå mig; och mine kån-
 de wänner äro mig främmande wordne. En
 främpling / fattig och gansta litet ansedd / måste gö-
 ra Davids ord til sina: Jag är ringa och förak-
 tad. En främpling måste tungt nog arbeta för
 mat och kläder: är glad / om han får gå ut på Boas
 åter / och uphämta och församla emellan kär-
 warna efter skördemännerna: erkänner den min-
 sta wälgärning med största tacksäjselse / säjandes til
 sin wälgärningsman med Ruth: Swar med haf-
 wer jag then nåden sunnet för tin ögon / at
 tu känner mig / som dock främmande är? Så-
 dana och flera beswär måste en främpling erfara.
 Huru skulle han tå vara glad? Huru skulle han
 kunna sjunga ena wiso i främmande lande?
 Nämn någon beswärlighet / min l. Siäl / som
 drabbar uppå en främpling / som icke äfwen träffar
 hwar och en trogen siäl i werlden. Så länge wi
 hafwe hemman i lekamen / så äre wi icke hem-
 ma när Herranom. Här hafwe wi intet wiff
 hemman / ntan wi sucke efter wårt hemman /
 som af himmelen är. Här äro Guds barn widt
 fringspridda och fördolda / och kånna icke hwar
 andra. Här måste wi gå emellan werldenes nät
 och snaror / och hinna wäl med at räknna våra trogs-
 na wänner. Här utöser werlden sit förakt emot
 them / som af alt hertta frukta HErran. Här spi-
 las

Ps. 69: 9.

Jobs 19: 13.

Ps. 119: 141.

Ruths 2: 7.
10.

Ps. 137: 4.

2 Cor. 5: 6.

1 Cor. 4: 11.

2 Cor. 5: 2.

Sas Herrans älskelige med tårars bröd och bedröf-
 welses wata. All ting äro här mödosam, så
 at ingen kan uttalat. Wårt lif warar i suttio
 år, at högsta ottatio år/ och så thet bäst wa-
 rit hafwer / så hafwer thet möda och arbete
 varit. Och förthenstul när the trogne willja ut-
 tröcka sit tillstånd / komma the in för Gud och säga:
 Jag är en främpling. Thessa främplingars tröst
 är likwäl thet, at the tillita så utlåta sig: Jag är
 en främpling för Tig, eller hos Tig. Ty när Da-
 vid kunde säga: Min själ håller sig in til Tig; så
 dristade han sig och at sätta thet brede wid: Tin
 högra hand uppehåller mig. En främpling på
 jorden / som håller sig in til Gud i himmelen / skal
 aldrig sakna hugnad under wedermödan. Ty Her-
 ren bewarar the främlingar. Han älskar the
 främmande / så at han gifwer them födo
 och kläder.

Thetta lefwernets förthet och owaraktighet
 förhåller oss David, så han kallat sig en gäst / som
 satt sig ned på et ställe / at thet bo / på längre el-
 ler kortare tid. Jag är en gäst när eder / säger
 Abraham til Hetz barn. En gäst är en sådan / som
 ofta / när han atordt uträkning på flera år / icke
 mer än ene natt ligger i sit herberge. Elisa war
 en gäst hos qwinnan i Sunem; men och / huru ober-
 ständig gäst. Han kom och han gick; han gick / och
 han kom. Qwinnan lät göra en liten brädesal /
 och satte thet in en säng / bord / stol / och luo-
 festaka; på thet at när han kom, måtte han
 thet blifwa. Låt oss på samma sätt lefwa i werl-
 den / som Elisa i thenna sin lilla brädesal. O! huru
 tort

Pred. 1: 8.

Ps. 90: 10.

Ps. 63: 9.

Ps. 146: 9.

5 Mos. 10:
18.

1 Mos. 23: 4

Jer. 14: 8.

2 Kon. 5:
4: 8. 10.

Kort blifwer dock thenna werldenes herberge för oss?
 Snapt hafwe wi här tilbragt några dagar / månader
 och år / förr än wi måste gå här ifrån med thenna
 Jobs utlåtelse: Mine dagar hafwa varit snarare
 än en löpare: the hafwa flydt och intet
 godt sedt: The äro förgångne såsom et starkt
 skepp / såsom en örn flyger til maten. Wårt
 lif går snart sin kos / lika som wi sluge bort /
 måste wi alle besinna med David. 3 dag bebo wi
 ihessa huddor / i mårgon komma andre / som inta-
 ga våra bontingar. Wi så / andre så uppstå: wi
 plantere / andre så smaka frukten. När vårt blom-
 ster står i sin fulla sägning / kommer then ytterste
 fienden döden med lian öfwer hufwudet. Mitt
 uti våra bästa förslager infaller döden / med en o-
 förmodelig hälsning ifrån himmelen: Beställ om
 tit hus; ty tu måste dö / och icke wid lif blif-
 wa. Ach! så äre wi så gäster / som icke weta / hu-
 ru snart resan galler här ifrån. Lycklige äre wi /
 om wi under thetta obeständiga / hälle oss til thet
 beständiga; så skole wi icke fölla modet / hwarken
 wid then ena eller andra omwärlingen. Wi tun-
 ne ju icke föreställa oss några andra willor / än
 wåre fäder haft hafwa? Lätom oss thesfore med
 Davids hierta in för Gud bekänna: Jag är en
 främling för dig / och en gäst såsom alle mine fä-
 der. The trogne fäder bekände sig wåra gäster
 och främmande på jordene / och begärade nå-
 got bättre / nemligen thet himmelska. Lätom
 oss bemanna oss i samma sinne. Hwar dag fram-
 ställer för oss en spegel / hwar uti wi nåde thenna
 närwarande förgängligheten. Hwarfore lefwer
 jag

Jobs 9: 25.

26.

Ps. 90: 10.

1 Cor. 15: 26.

Ef. 38: 1.

Br. 11: 13.

jag tå i werlden/ lika som jag aldrig skulle dö?
 Hwarföre gör jag så mycket wäsende af thenna
 werldenes fåfånga/ hwars beständighet liknar blå-
 dran på watnet? Hwar til tienar thet/ at jag så
 hlerteligen bekyrrar mig om et hus/ som jag rätt
 nu skal öfwergeifwa? Huru kommer thet til/ at wi
 så litet betänke/ thet wi äre gäster och främman-
 de? Hwarföre kunna icke så otaliga exempel öfwer-
 tuga oss thet om? Werldskärleken har intagit hjer-
 tat och förblindat all estertänka. At hålla sig för
 främmande och en gäst i werlden/ är icke menni-
 skio wärk. Gud måste tå äga hjerat/ och med sin
 himla låga utbränna werldskärleken/ och upstända
 en längtan til himmelen. Allena trogne själar/
 the thet stå i gemenskap med sin Frälsare/ kunna
 säga: Wi hafwe här ingen waraktig stad: u-
 tan wi sökom efter then tilkommande.

Ebr. 13:14.

Med tårar måste jag se en swart bår ständandes
 för wår ögon/ en bår/ hwilken bortförer then ena
 främlingen efter then andra/ förer them ifrån the
 lefwande på jorden til the döda under jorden. Med
 tårar nämner jag then/ som nu ligger på bå-
 ren/ en wår Christendoms Syster/ Primarie Pro-
 fessorens wid thetta Kongl. Univerfitetet, thet-
 ta Upsala Stifts Widberömde Dom- Probsts och
 thenna Christeliga Församlingens nitålskande Her-
 das och Sjalasörjares/ then Högwördige Herrens/
 Herr Doctor OLOF CELSIUS i lifstiden Käräl-
 steliga Maka och Hus-Fru/ then i dödligheten Hög-
 äreborna och Dygdädla/ nu i odödligheten Sa-
 liga/ Fru MARGARETA INSULANDER.
 Säsom Hon här i werlden warit en främling och
 en

en gäst med alla sina fäder; så har Hon nu, efter Guds ewiga råd och nådiga sticelse, fått wandra til sina fäder. O! en salig wandring. Nu är Hon icke mer en främling; utan helga manna medborgare; icke en gäst på jorden; utan en arfwinge i himmelen. Gifwe thet Gud, at wi så måtte tillbringa thessa afstonsstund; at wi hwarje stund måtte icke allenast weta, at wi äre gäster och främlande; utan ock af hiertat hålla oss för sådana; och ändteligen på wår, sista stund; gladeligen taga afsked ifrån all jordisk uelhet och obeständighet; och komma til wårt rätta fädernesland. Wi bedje här om med Jesu egen bön: Fader wår.

Likertexten i Mosis Boks 31. Cap. v. 13.

Nu gör dig redo, och far utaf thetta landet; och far in i dit födslo-Land igen.

Votum.

I anledning af uplästa orden; skal wårt förehafwande; genom Guds nåd; blifwa at betrakta:

En Christens Wandring ifrån Werlden til Himmelen.

Wi märke här wid:

- I. Förberedelsen til en sådan wandring.
- II. Wandringen ifrån Werlden.
- III. Wandringen til Himmelen.

Men alle rope wi &c.

Patri-

Patriarchen Jacob hade nu tiert i tingu års tid hos sin swära Morbroder och Swärfader Laban, så han fick thenna befallningen af sin Gud: Nu gör dig redo, och far utaf thetta landet, och far in i dit födsloland igen. Herren, som ser sina barnas nöd och jämmer, har tillika utse- det then stunden, så han will förlossa them utu tråldems huset. Herren, som befalte Jacob färdas och icke fördröja, har ock satt oss alla i thet stånd, at wi intet annat äre, än wandringsmän. Wi fö- das til en wådjoban, som wi måste löpa igenom: Wi letwe, på thet wi måge wandra: Wi dö, och så är thet slut på wandringen här i lifwet. Thet kommer ther uppå an, at wi wandre wärdeliga för Gudi, then oss kallat hafwer til sit rike och härlighet. Til then ändan wilje wi, i an- ledning af Jacobs resa samt närwarande jordafärd, föra oss til estertanta En. Christens wandring ifrån Werlden til Himmelen.

1 Theff. 2:
12.

Första Delen.

B vår första del gifwe wi allt uppå förberedelsen til thenna Wandringen. Utan förberedelse til resan skulle icke Jacob anställa någon resa; ty så lyder Herrans befallning til honom: Nu gör dig redo, eller något närmare: Nu stat up. Stat up ifrån tin wrånga hushonda, som tjo resor förwandladt tin lön: Stat up ifrån tin tingu ära wedermödo: Stat up ifrån thet rum, hwarest tu om dagen varit wanmäktig för heta stul, om natten för köld, och tin sömn wilitt ifrån tin ögon. Ach! min käre Jacob, hwad glädje måtte icke hafwa upgått i dit

1 Mos. 31:
41.

v. 40.

hjerter / när tu / på Herrans ord / siet bereda mig
 til thenna resan? När Herren Zions fångar lö-
 sandes warder / så stole wi warda såsom
 Ps. 126: 1. drömande / talar David. Glädien war förmoder-
 ligen nu så stor hos Jacob, at han för glädie icke
 kunnat tro sakens wisshet. Tänk / om lika glädje
 måtte upgå i våra själar / när wi af Guds ord
 få höra / huru wi böre bereda oss til resan ifrå
 werlden til Himmelen; Lå skulle wisserligen blif-
 wa glädie i Himmelen för Guds Ångöms.

Beredelsen til resan består uti et Botsfärdigt
 Upstående. Gör dig redo / eller Stat up / sade
 Gud til Jacob. Wille Jacob resa hem / så skulle
 han skilja sig ifrå Laban. Synden är wår La-
 ban, ifrån hwilken wi stole upstå. En oomvänd
 frädare ligger uti synden / aldeles ostickelig til nå-
 gon andelig resa. Synden är hans husbonde /
 som är wäldig uti hans dödeliga lefamen / så
 Rom. 6: 12. at han henne efterföljer uti hennes lustar. Syn-
 den försätter själen uti et obestriweligit slafweri /
 blandes dageligen sit Herrawälde. Then arme
 fången kan icke straxt märka sin wedermöda; ty
 han menar sig just så wåra uti thet sällaste til-
 stånd / när han obehindrad får åthyda sina begä-
 rellers minsta wint. Han inbillar sig idel gyllene
 tider wid syndenes ttenande; men husbonden är
 bedrägelig / förwandlar lönen wål mer än tio resor /
 och gifwer ändteligen wedermödo til löna. Om
 än ondskan smakar honom wål uti hans mun;
 v. 12, 16. skal hon dock fela honom på hans tunga;
 Ps. 11: 6. skal dräpa honom. Han skal så owäder til
 löna.

Iöna. När samwetets storm begynner ansätta siälen / så gifwes ro hwarlen natt eller dag. En brännande ångslan och kylande förtwiflan äro syndenes foster. The som rådas för rimfrostet, öfwer the m warder fallandes snid: Then tid heten rwingar them / skola the försmåttä; och när thet hett blifwer, skola the förgås utaf sic rum. Belönar synden sina tienare på thetta sättet / så stat up, min l. Siäl. Jacob gick icke til råds med Laban om sin resa: Besfråga ej eller tu tig med tina begärelser / utan stat up ifrån them / lemna them / fly, skynda tig.

*Jobs 6: 16,
17.*

Stat up. Ach! at thetta ordet krafteligen måtte liuda i våra öron och hiertan. Then opånyttfödde syndaren ligger i mörkret och är förblindad / at honom icke lyser Ewangelii lius af Christi klarhet: ligger bebunden i wränghet, så at han icke wil weta utaf Herrans wägar: Ligger på basiliskes äggom: ja, han ligger så om en döder / och är wärkeligen i andelig mårto död, genom öfwerträdelser och synder, bortkommen ifrån thet lif / som af Gudi är, genom then fåwitsko / som i honom är, och genom hans hiertans blindhet. Han will icke weta af Gud / icke älsta Gud och efterkomma hans befallningar / icke förtrösta på Gud och anförtro sig honom: Och om han än wille, så kan han icke. Men i thes ställe leswer egna wiljan / egna kärleken / werldskärleken och oräkneliga syndige begärelser i hiertat / hwilka föra siälens tankar in sasom uti en wild ökn, hwarest man icke märker sin gång, eller wet hwart ut man lander: förr än man oförmodeligen stupat

2 Cor. 4: 4.

Es. 59: 5.

Eph. 2: 1.

Cap. 4: 13.

stupat i förderfwet. Thetta kommer öfwer ens med Jobs ord / så han talar om the ogudaktiga: Theras wäg går affides bort: the wandra ther intet wägadt är / och förgås.

Skola sådane någon sin komma på en jämn wäg; så måste the stå up ifrå Balaams Bosor
 2 Pet. 2: 15. Sons wäg / ifrå Cains wäg / ifrå Jerobeams
 Jud. Ep. 1: wäg / ifrå willo stigar / ifrå wrånga wägar /
 v. 11. ifrå Helwettis wägar / ther man nederfar uti
 1 Kon. 15: 26. dödsens kamar. Alla synda wägar skola öfwer-
 Ord. B. 2: gifwas aldeles. Med ånger och hertans ruelse bö-
 15. re wi uppstå ifrån alla behagada synder. Blifwer
 Ps. 125: 5. någon synd öfrig / som wi wilje roa oss med / och
 Ord. B. 7. från hwilken wi med alt alfware icke arbete at up-
 27. stå; så kunne wi icke taga et steg på Himla wä-
 gen / Endi til behag. En enda behagad synd hål-
 ler själen bunden. En liten surdeg syrur hela de-
 gen. Ettet förgift kan ock förorsaka döden. Får nå-
 got ogräs blifwa orördt i örtagården och wåra fritt;
 thet utbreder sig wäl alt mer och mer. Wi kunne
 aldrig tilfölest vara nogräknade med synden.
 Thersöre nu wäl / låt oss stå up ifrån alla behaga-
 da lustar / alla orena nöjen / alt hwad som hafwer
 sit ursprung af then gamla menniskan. Fast än
 thet ömar och swider / at slita sig lös ifrå sådana
 wänner / hwars bekantskap wi i långa tider åtnjutit;
 thet måste dock stie / om wi annars skole kunna
 resa til Himmelen.

Gud / hwilken gaf Jacob häg och lust / kraft och förmåga at stå up och företaga resan / gifwer jämwäl ännu i thenna dag kraft uti then opännri-
 södda själen / at uppstå ifrå synden och begynna et
 beligt

heligt lefwerne; allenast hon icke upfäteligen emot-
 står then förekommande och beredande nåden. När
 Gud i sit ord säger: Stat up; så är thetta alf-
 warliga tistalandet icke utan kraft. Thet förer
 med sig en guddomelig wärkan/ hwar medelst hie-
 rat böjes och drages ifrån synden til Gud/ när syn-
 daren med motwillig ondsko icke utsläcker then up-
 wärmande eld/ som genom ordet upständes i själen.
 Själén är wäl död; men genom ordet uplifwas
 hon. Thet är Jesus, som ropar: Waka up tu
 som sofwer/ och stat up ifrån the döda. Thet
 är Jesus, som klappar på wår hiertans dörr. Thet
 ta ropandet och klappandet griper själen an
 på et öfwer naturligt och guddomligt sätt. Hon
 får ther igenom krafter at lyda. Så samma kraf-
 ter obehindrade utöfwa sin wärkan; så upgår wär-
 keligen thet andeliga lifwet i själen/ och hon står
 up/ och lemnar Jesu fri ingång hos sig. O! mer
 än fölla tilstånd. Då är hon beredd til en andelig
 wandring: Då kan hon wandra Gudi til behag.
 Genom trona winner hon Jesum, med Jesu be-
 kommer hon icke allenast syndernas förlåtelse för
 hans rättfärdighet och förtienst skull/ utan hon
 undfår jämwäl i Christo/ genom trona, en ny kraft
 til at försaka alla ogudaktighet/ och gå uppå he-
 lighetenes wäg/ sanningenes wäg/ rättfär-
 dighetenes wäg/ och wandra såsom Christi
 Evangelio wardt är. Låt oss här wid befråga
 wåra samweten/ om en sådan förberedelse gått för
 sig hos oss. Finne wi wederspelet; så låt oss nu icke
 längre tilluta wåra hiertan/ utan lemna them
 under then H. Andas tucktande/ som allena för-
 mår bereda them til himmelen.

Eph. 5: 14.

Ebr. 9: 8.

2Pet. 2:2,21

Phil. 1: 27.

An

Angående thenna andeliga förberedelsen till
 then himmelska wandringen/ kunne wi åfwen hån-
 ta uppbyggeliga lärdomar af vår Swenska uttol-
 ning: Gör dig redo: Laga all ting wäl til reds /
 som fordras til resan / så at intet fattas. Gör dig
 redo / min t. Stål / staffa dig en god Wägwisare
 och Wägledare. Then ofskapade ängelen / som
 förde Israël genom öknen / måste jämnwäl föra dig
 genom werlden. Sucka therföre altid: Herre wi-
 sa mig tina wägar / och lär mig tina stigar.
 Se til om jag på enom ondrom wäg är, och
 led mig på then ewiga wägen. Huru förnögd
 går icke then igenom alla swårigheter / som kan ta-
 la inför sin Gud med Davids ord: Tu leder mig
 efter dit råd? Gör dig redo / min t. Stål; Laga
 så at tu står stundeligen iklädd med Jesu rättfär-
 dighets klädnad / eljest kan tu icke bestå för sule-
 nes heta / för nattenes köld och the starka hagel-
 sturar / som öfwerfalla dig under wägen. Men
 med Jesu kraft kan tu all ting igenom gå. Ther-
 före lär dig alt jämt / at känna tin swaghet / och
 stundeligen wandra i Jesu delaktighet. Gör dig re-
 do: Bewäpna dig på the bästa. Tag på dig
 alt Guds harnest / at tu må emotstå i then on-
 da dagen / och all ting wäl uträtta / och bestän-
 dandes blifwa. En Jesu Christi stridsman får icke
 göra sig hojpt om goda dagar. Tu får aldrig gö-
 ra dig säker. Många wildtur möta dig / som wil-
 ja uppsluta dig och afståra dig passet. Them måste
 tu oafäteligen strida med. Strida i en lefwande
 tro på Frälsaren / i en stundelig och alswarlig bön /
 i Jesu döds betraktelse / i döpelte förbundets och
 thet

Pj. 25: 4.

139: 24.

73: 24.

Eph. 6: 13.

thet goda upfåtets dageliga förnyande / i et oviskeligt hopp och förtröstan på Gud / som lärer våra finger örliga: annars kunne wi omöjeligen bestrida satans grymhet, werldenes förförande och förföljande, samt vårt eget lödts äggelser. Gör dig redo / min l. Siäl / samla dig et godt förråd af andelig mat och drick / at tu icke må upgiffwas i wägenom. Saknas wattnet i flaskan för Hagar, så måste hon sättia sig ned. Blifwer själen utan föda, så försmäktar hon. Herrans rätter äro sötare än hannog och hannogskaka: mätta dig med thenna maten. Guds ord är et win / som frögdar menniskians hjerter: Förneka aldrig tin siäl thenna dricken. Tiden tilstundar och är hart när / at tu skalt besanna Davids ord: Thet är min tröst i mit elände; ty tit ord wedergwäcker mig. Gör dig redo / min l. Siäl / war omtänkt på en god Lyckta under resan. Man hafwer exempel på them, som för wäl trodt sig sielfwa / och the hafwa wandrat i mörkret / och icke wetat hwart the gått; ty mörkret hafwer förblindat theas ögon. Säg tu med David: Tit ord är mina fötters lycka och et lius på minom wägom.

The som redo woro/gingo in med honom i bröllopet / säger Frälsaren. The som på thetta sättet göra sig redo / the kunna stiga wissa steg med sina fötter / och icke halta såsom en ofärdig. The, men inge andre / kunna wandra ifrån werlden til himmelen.

Wi efterfråge Tiden til thenna förberedelsen; Gud swarar: Nu / Nu gör dig redo. Nu är en punct af tiden: Nu är then stund / thet ögnablick / som

1 Mos. 21:
15, 16.

Pf. 19: 11.

Pf. 119: 50.

1 Joh. 2: 11.

Pf. 119: 105.

Matth. 25:
10.

Ebr. 12: 13.

som wi nu leswe. Thenna stunden är gansta an-
 gelägen; ty kan wäl wara / at then är wår sids-
 ta stund. Beröm mig icke af mårgondagen: ty tu
 Ord. 3. 27: west icke / hwad i dag hända kan. Ty thet kan
 1. för aftenen wäl annars warda / än thet om
 Syr. 18: 26. morgonen war. Thersfore Nu gör mig redo. Thet-
 ta Nu talar Gud i nåde. Föraktas thet / så utro-
 par Herren et Nu i wrede och säger: Nu är yren
 satt til rotena på träen: hwart och et trä / som
 icke bär goda frukt / warder afbugget och la-
 Luc. 3: 9. stadt i elden. Dören är Nu stängd. Thersfore
 11: 7. Nu är stunden til at upstå af sömnen. Låter
 Rom. 13: 11, 13. og ärliga wandra / såsom om dagen. Si / Nu
 är then behageliga tiden / si / Nu är salighete-
 2 Cor. 6: 2. nes dag. Thetta är förberedelsen; men hurudan
 blifwer då Wandringen?

Andra Delen.

NU en Christen wandrar ifrå Werlden /
 så wi enfaldeligen märka i wår betraktelses
 andra del. Så snart Jacob gjorde sig redo / heter
 thet: Far utaf thetta landet. En Christen / som
 ifrån synden är omvänd til Gud / måste afwen färd-
 das. Jacob reste ifrå Mesopotamien: En Christen
 reser ifrå werlden. Mesopotamien, et landskap i
 Syrien, beläget emellan två ännu floder / Euphrates
 och Tigris. Werlden et stort land emellan många
 floder; hwarföre Guds barn nödgas fluga: Tina
 floder frasa fast / så at et diup brusar här och
 et diup ther: alla tina wattu wägar och bö-
 Ps. 42: 8. jor gå utöfwer mig. Labans hus i Mesopota-
 mien

mien, et högmödigat hus / et girigt hus / et falskt hus /
 et trældoms hus / afbildar oss tydeligen / huru
 werlden är bestaffad. Samma hus må wäl be-
 skrifwas med Jeremia's ord: Theras hus äro full
 med bedrägeri / lika som en foglabur är full
 med lockofoglar: theraf warda the wäldige /
 rike och fete. Skynda tig, Jacob, och far ifrå
 thetta huset / ifrå thetta landet. Skynda tig, min
 l. Siäl / och wandra ifrå werlden; ifrå thetta hög-
 modiga landet / hwarest the ogudaktige tala
 och lasta högmödeliga / och the högfärdige
 sättia i them frommom snaror, och utsträcka
 them rep til nät / och gildra för them wid
 wägen: ifrå thetta giriga landet / hwarest the
 fara allesammans efter girighet / både små
 och store: ifrå thetta falska landet / hvars in-
 byggare bruka lögn, och hafwa falska tun-
 gor i theras hals: ifrå thetta trældoms landet,
 ther Juda är fången i elände och swär trældom /
 alle hans förföljare fara illa med honom: ifrå
 thetta wällustiga landet / hwarest intet annat
 är än slakta oxar, dräpa får / äta kött / dricka
 win och säja: Låt oss äta och dricka: ifrå thet-
 ta orena landet / til hwilket Herren måste föra
 sådana ord: Tu äst et land, som intet står til
 ränsandes. Ifrå thetta landet måste en Christen
 wandra. Thet gör han ock i Guds kraft / både i
 Lifwet och i Döden.

Redan här i Lifwet wandrar en Christelig
 wandringsman ifrå werlden / icke med kroppen; ty
 wi kunne icke rymma utu werlden / ej eller med
 sit näringswårts försummande och underlåtande; ty

Jer. 5: 27.

Ps. 73: 8.

140: 6.

Jer. 6: 13.

Mich. 6: 12.

Al. W. 1: 3.

Es. 22: 13.

Ez. 22: 24.

1 Cor. 5: 10.

hwar någor sina, besynnerliga sit husfolk icke
 försörjer, then hafwer försakat trona, och är
1 Tim. 5: 8. argare än en hedninge. En Christen är i werl-
Joh. 15: 19. den / och dock icke af werldene. En Christen får
 bruka werlden; men måste tillika / i sit hane och
1 Cor. 7: 31. hiertas tycke / vara såsom han brukade icke. Han
 wandrar förthenfull ifrå werlden med sin själ / sina
 tankar och begär. Han wandrar ifrå werlden med
 sin kärlek / efter Guds befallning: Allt icke
 icke werldena / icke eller the ting i werldene
1 Joh. 2: 15. äro. Sielen måste vara lika nögd / om hon äger
 något i werlden / eller intet. Måste vara lika glad /
 om hennes jordiska Paradis förwandlas uti en wild
 ödn / och säga med Job: Herren gaf och Herren
Jobs 1: 21. tog / wilhignadt ware Herrans namn. En
 allena skal äga vårt hjerter. För tig / o! Jesu, skal
 thet allena stå öppet. Allt werldenes kärlek skal wi-
 ka för tig. Allt annat måge wi anse för skada och
Phil. 3: 8. tråk; på thet wi skole winna Christum. Hwar
 och en / som icke wedersakar allt thet han äger /
Luc. 14: 33. han kan icke vara min lärjunge, betygat Jesus
 sielf. En Christen wandrar ifrå werlden med sit
 hopp och förtrostan. Thet är långt ifrån ho-
Jobs 31: 24. nom / at säga til gullelimpen: tu äst mit hopp.
 Bigger tu tit hopp på något i werlden / så faller
 thet omkull i stormwädet. Tin tröst blifwer
Jobs 8: 14. om intet / och titt hopp såsom et dvergsnät.
Ord B. 22: Låt tit hopp vara in til Herren. Han skal
 19. betäcka dig med sina hädear: och tit hopp skal
 vara under hans wingar. Tig warder in-
Pf. 91: 4, 10. tet ondt wedersarandes / och ingen plåga skal
 nalkas tine hyddo. En Christen wandrar ifrå
 werl-

werlden med sin Förnöglighet. Skal säfänglig-
heten kunna intaga hans hierta? Skal han söka
frögd uti obeständigheten? Nei/ ingen ting i werl-
den finnes, som kan gifwa honom fullkomlig ro.
Han söker sit högsta goda/ icke uti blomster/ som
i dag stå och i mårgon förfalna; utan i lifsens trä/
som alla tider gifwer sina frukter. Han finner sin
glädie/icke uti usla brunnar, som gifwa intet watn;
utan i then lefwandes källan/ som hafwer watn
tilfyllt.

Jer. 2: 15.

O! huru förnögd wandrar en sådan siäl ifrån
all werldenes Rikedom/ wid lika godt mod i fat-
tigdom och rikedom/ säjandes: Ta wi hafwe sö-
do och eläder/ så låtom oss ther med nöja. O!
huru glad lemnar hon all werldenes försliga åra.
Hon frågar intet efter werldens törnefulla heders
krantsar. Skal hon wara en föraktad lampa i werl-
den; wälän/ hon är dock et ärefult lysande lius in
för Guds ögon i himmelen. Så litet aktar hon
werldenes förmenta anseende/at hon röres lika mycket
af höghet och nedrighet/ upmuntrandes sig och sina
jämchristina med Pauli förmaning: Låter oss i all
ting bewisa oss såsom Guds tienare i stort ro-
lamod/ i bedröfwelse/ i nöd/ i ångest: genom äro
och smålet/ genom ondt ryckte och godt ryckte.
O! med hwad hiertans hugnad stilier sig en sådan
siäl ifrån thenna werldenes Wällust/ thes säfänga
och skadeliga frögd; ty hon frögdar sig i Gud sin om-
frålsfärd: Hon sjunger och spelar Herranom uti
sit hierta/ och talar med sin Gud: Tu frögdar
mit hierta/ ändoch the andre mycket witt
och torn hafwa.

1 Tim. 6: 8.

2 Cor. 6: 4, 8.

Eph. 5: 19.

Ps. 4: 8.

Mia

Min låra menniska, eho tu äst / blif en sådan
wandringemar. Wakta tig för werlden. Hon har
honing i mun och galla i hiertat. Thes wänner och
tienare tala ofta gamla sött til the trogna / tala på
samma sätt / som Hemor til Jacob och hans söner:
Befrynder eder med of; gifwer of edra döt-
trar, och tager i våra döttrar; Och bor när
of: landet skal stå eder öper; bygger och bru-
ker / och bor ther inne. Men si / Herren talar:
Nu / gör tig redo / och far utaf thetta landet.
Fördroje wi något, och gifwe of frihet at wandra
in i werldenes nöjen / så går thet med of, som med
Pharao, när han begaf sig i röda hafwet: Pharao
for in i hafwet med hästar och wagnar / och
resenärer / och Herren lät hafwet igensalla of-
wer them: såfångligheten upslutar of / och wi
förgås uti thes asgrund. Thersfore måge wi altid
säja om werlden til hwarandra, som Jesus sade om
Juda til lärjungarna: Står up / och låter of gå:
si / then är här / som of förräder.

I Döden wandra the trogne ifrå werlden bå-
de til kropp och siäl. När these säte wänner
ätstillas / så stillas the tillika ifrå thetta torra och
torstiga landet, thetta grusweliga landet / thetta
mörka landet / ifrå bedröfwelles och jemmers
landet. Kroppen wandrar under jorden / siälen i-
frå jorden. En både efterlångtad och hugnesam
wandring för Guds barn. Täck / betäck / min
l. Siäl / en gång stole wi wandra ifrå allt werl-
denes buller, och gå in uti en tyst tamar, ther in-
tet ondt skal emstörta of, ehuru stort thet ock är.
En gång få wi wandra ifrå allt werldenes hat,
of

1 Mos. 34:
9, 10.

2 Mos. 15:
19.

Matth. 26:
46.

Pf. 63: 2.
Es. 21: 9: 2.
s. 30: 6.

afvund / okärlighet och hårdhet: Herren skal förgöma oss hemliga när sig för hwars mans trug: han skal förskyla oss i hyddone för the trätosamma tungor. En gång så wi wandra ifrå werldenes Säfänglighet / ifrå wanstligheten så wi taga et ewigt afftied: Then beständiga obeständigheten skal aldrig mer prässa tårar utu vår ögon. Then olycklige wandrar ifrå alla sina olyckor / then förföljde ifrå alla sina förföljare / then siule ifrå alla sina krankheter / then arme ifrå all sin fattigdom. Alt thetta stier tå / när wi med Korstönningen Job tå säja: The förelagda är äro komne; och jag går then wägen bort / then jag aldrig igen kommer. O! ddd / tu må förthen skull kallas en frälsare och förlossare. Man nämmer dig en försträckelsens Koning; men likwål lemna Herrans trogne tienare gärna sin hand i tin hand / och säja: Jag åstundar Skiljas bådän. Ty tu allena kan leda them ifrå thenna bistra ödemarken / ifrå thenna blodiga såkrare banen / ifrå thetta brusande hafwet / ifrå thetta oroliga landet. Tu gör en ända på all theras jämmer. Kunde Juda folk frögdas / när the singo wandra ifrå the elswer i Babel; hwad glädje skal tå icke uppenbarad warda i the trognas sålar / när the / efter sin högeliga åstundän / så wandra alla werldenes wäg, och then Hellige Ande med sit lustliga tiltalande lägger thesa orden på theras hiertan: Nu gör dig redo / och far utaf thetta landet?

Ps. 31: 21.

Jobs 16: 22.

C. 18: 14.

Phil. 1: 23.

24. 10. 1.

.12

27. 10. 1.

Tredje

Tredje Delen.

DErrans Israël går utaf Egypten och wandrar til Canaan: Stieppet skår igenom wägen och ställer kofan åt hamnen: Jacob far ifrå Laban til sin fader: Then Christelige wandringsmannen skyndar sig ifrån werlden til Himmelen / och lemnar oss således tilfälle / at i thenna betraktelsens tredie del med hiertans glädie öfwerwäga The trognas Wandring til Himmelen. Far in i tit födso-land igen, sade Gud til Jacob. Ther med förstås Canaans land / hwarest Jacob war född / och hwar ifrån han någon tid warit flyktig / för sin broders Esaus skull. Samma ord öfwersättes i i Mos. B. 11: 28. medelst Faders land. At Jacob ansåg Canaans land icke allenast för sit födso-land / utan ock för sit fädernesland / thet witna hans egna ord til Joseph: Gud skal föra eder åter i edra fädersland. Sant war wäl thet / at Patriarcherne hade ingen arfweidel ther inne / icke en fot bredt; Doct hade icke Jacob betänkande wid / at nämnat sit och sina söners fädresland / för Guds löftens wisshet skull / hwilka skedde til Abraham i i Mos. B. 12: 7. til Isaac Cap. 26: 3. och til honom sielf Cap. 35: 12. 48: 4.

i Mos. 48:

21.

Ap. G. 7: 5.

Himmelen kallas billigt wårt födso-land. Antingen wi anse then förta stapelsen / som skedde i begynnelsen / eller then nya fodelsen / genom nåden; så behåller himmelen namn af wårt födso-land. Ifrån Himmelen sielf Adam, och wi med honom / Himmelska förmåner och egenstaper. Icke til then åndan / at wi ständigt skulle dwäljas i thet;

ta landet, utan at wi genom werlden skulle gå in i Himmelen. I medertid skulle själen wara i godt förtroende med Himmelen / och i alla sina tankar / ord och gärningar wisa et aftryck af Himmelen / så länge hon på jorden hade sin boning. Thetta wil ock wise mannen låta förstå med thessa orden: Gud hafwer skapat menniskiona til ewigt lif / och giordt honom til et beläte / at han skulle sådana wara som han är. Men när menniskan afföll ifrå then första kraften / förlorade hon all förmåga at wandra til Himmelen / som hon tilförena ägde genom skapelsen. Thersföre kom frälsaren Kristus, och igenom sit blod förwårswade oss fri tilgång til Himmelen igen / samt medelst sin lära och lefwärne wiste oss wägen til thet förlorada födso-landet. Sålunda hafwe wi frihet til at ingå uti thet heliga / genom Jesu blod / hwilken han oss beredt hafwer til en ny och lefwande wäg genom förlåten. Thenne wägen är en ny wäg; emedan then gamle wägen / genom lagsens gärningar / war oss nu mera icke gagnelig / så länge wi stodo under lagsens förbannelse. Thersföre fordrades en ny wäg / som bestod af nåd / och icke af gärningar på menniskians sida. Wägen / som oss beredd är / heter jämwal en lefwande wäg; ty then lefwande tron försätter oss uti delaktighet af Christi lifsigwande förtienst och kraft; så at wi / för Jesu skul och med hans Andas kraft / genom trona / kunne wandra til Himmelen. Thetta alt wärkställes uti then Nya Födelsen och Selgelsen / hwarest själen blifwer förändrad / återwiner en guddomelig kraft i tronnes förening med Christo / samt utöfwar samma kraft

Bish. B.

2: 22

Ebr. 10: 19,

20.

kraft uti föttets döddande och alla Christeliga öng-
 ders wärkställande. Af Himmelen födes menni-
 skian på nytt; ty Guds Ande / genom ordet och Sa-
 cramenterna, förrättar thenna födelsen. Til him-
 melen födes menniskan på nytt; ty för sin stora
 barmhertighet föder Gud oss på nytt; til et
 lefwandes hopp / genom Jesu Christi upstån-
 delse ifrå the döda / til et oförgängeligt / obe-
 smittadt och owansteligit arf / hwilket i him-
 melen förwaradt är til them / som med Guds
 1 Pet. 1: 3, makt bewaras genom tronä til salighet. Him-
 4, 5. melen må förthen skull kallas wårt födso-land. Hel-
 gelsen / som är nya födelsens påföljd och fortsättning,
 hafwer ock sit affeende på Himmelen; ty thet läre
 wi at försaka alla ogudaktighet och werldslig
 lusta / och lefwa tukteliga / rättfärdeliga, och
 gudeliga i thenna werlden: Och wänta thet
 saliga hoppet / och then stora Guds och wår
 Tit. 2: 12, Frelsares Jesu Christi härliga uppenbarelse.
 13. Utom en sådan helgelse får ingen se Herran.
 Ebr. 12: 14. Wårt Fädernesland finne wi jämwäl i Him-
 melen. Ther är then rätte Faderen öfwer all thet
 Eph. 3: 15. Fader heter i himmelen och på jordene. Zit
 äro the 5. Fäder ingångne / hwilkas fotspår wi
 böre efterfölja / på thet wi en gång måge samlas
 til wåra fäder. Ther är beständighet och förnöglig-
 het. Och efter thetta Fäderneslandet hafwa alle
 Ebr. 11: 14. trogne traktat. Canaans land war en förebild til
 thetta landet. Therföre hwad som läses om Ca-
 naan, må beq wänligen lämpas til Himmelen.
 Utan twiswel är thet Himmelska födso- och fäder-
 neslandet et godt och widt land, som flytandes
 är

är med mjölk och hannog: Et land / ther bäcker / och brunnar / och diup uti åro, hwilke ut med bärger och in på slätterna flyta. Et land / ther hwete / korn / winträ, fikonträ och granatäple uti åro; et land / ther oljoträ och hannog uti wäxer; et land ther tu skal hafwa bröd nog til at äta / ther ock intet fattas. *2 Mos. 3: 8.*
 Mine kärreste / äre wi skapade til at ärfwa thetta landet / återlöste at återbekomma thetta landet / kallade at söka thetta landet / samt at efter en dagelig helgelse / få besitta thetta landet; hwarföre fördröje wi / at wandra til thetta landet? Kom och se / huru then Christelige wandringsmannen wandrar til himmelen i Lifwet / i Döden och på Domen.

I thetta mödosamma Lifwet wandra the trogne til himmelen med beständig Åtanka på himmelen. Sjålen gör såsom en kyst brud / för hwilken inga tankar äro lustigare / än the / som påminna henne om hennes brudgumma. Ingen ting i werlden kan rubba the trognas himla-tankar. Alla creaturens betraktande / thet minsta blomsters åstådande förer thetas sinnen til himmelen. Thetas dageliga lösn är thenna: *Phil. 3: 20.* Wår umgängelse är i Himmelen. The wandra til himmelen med Himla-Dygders ostrymtaktiga utöfwande: blifwa dageligen mer och mer like Gud i himmelen, like Jesu, som siter på Fadrens högra hand, like Guds änglar / som stå för Guds stol. In the warda förklarade uti samma (Guds och Christi) beläte / ifrån then ena klarhetene til then andra. *2 Cor. 3: 18.* The wandra til Himmelen med sundelig Långtan efter Himmelen, at Himmelsk nåd och fullhet ju mer måtte

måtte upfylla thetas hertan. Thetas åstundan kan
 jämwal beqwåmligen uttryckas med Mosis ord:
5 Mos. 3: 25. Herre / låt mig gå och se thet goda landet på
 hinsidor Jordan / the goda bärg och Libanon.
 The sucka efter sit hemman / som af himmelen är /
 och them längtar / at the ther med måga öfwer-
 klådde warda. Med Böner och suckningar in för
 Gud wandra the trogne til Himmelen / och säja: Jag
 lyster min ögon up til bärge / ifrå hwilkom min
 hielp kommer: min hielp kommer ifrå Herra-
2 Cor. 5: 2. nom / then Himmel och Jord giordt hafwer.
Pf. 121: 1, 2. Ju oftare man beder / ju närmare nåtkas siälen Guds
 nådes thron. Med bön och suckningar lider Him-
 meln wåld / och Gud warder ther igenom tvingad /
 at se af Himmelen neder / wisa barmhertighet och
 vara nådelig. Med Hoppet på Himmelen wan-
 dra jämwal Guds lära barn stundeligen til Him-
 meln. I hoppet se the in genom förlåten / och frög-
 da sig af then härlighet / som them är förwarad.
 Wi skulle i sanning vara the aldraelste om thetta
 hoppet wore of betaget. Men under all wår jäm-
 mer betrakte wi kronan i Jesu hand / hwar med
 han wil kröna sina redeliga krigsmår. Och thet gör of
 frimodiga i största nöden. Så och så låter then kärleks-
 fulle och nådige Guden sina wänner wandra til him-
 meln åfwen med en innerlig försmak af Himmelen.
 Han talar til them: Farer up och beser landet
 huru thet är. The komma tillbaka med frögd och
 säja: Landet / som wi igenom wandrat haf-
 we til at bespäja thet / är gansta godt. Haf-
 wer Herren wilja til of / så förer han of wål
 uti thet landet / och gifwer of thet; hwilket
 et

4 Mos. 13:
18, 19.

et land är / som miölk och hannög uti flyter.
 Sådane äro the / som smaka thet goda Guds
 ord / och then tillkommande werldenes kraft.
 Hwad säger tu här om / t. Christen? Har tu ännu
 begynt, at således wandra til Himmelen? Förföl
 sielt titt hierta / och sucka til Gud / at han wille be
 hålla allas våra själar wid en sådan wandring.

I Döden få the trogne wandra til Himmelen
 och säga: **H**Erre, nu låter tu tin tienare fara i
 frid. Sjålen far tå til sina fäder med frid / och
 samlas i **A**brabams sköt / i the lefwandes knippe /
 i the heligas arfwedel / i Guds barnas härli
 ga frihet / i Guds hand / i Guds tabernakel /
 i härligheten. Hon winner tå et fullkomligt lif /
 när kroppen dör. Tu dödd / hwad är tu tå annat /
 än en ledsagare / som föder **J**esu förtryckta brud
 til thet himmelska bröllopet och antwardar henne i
Jesu famn: **E**n dörr: hwar igenom wi gå in i **J**e
 su härlighet? Hwad är tu annat / än **E**lix wagn /
 som i et ögnablick försätter os i himmelen / i frögdens
 i fullkomligheten / i then saliga ewigheten? Ingen
 undrar förthenstul / at then trogna Sjålen / när
 thenna wagnen nalkas och stunden är förhanden til
 hennes hådanfärd / betygar sin innerliga glädje och
 sjunger med **D**avid: Jag wil wandra för **H**er
 ranom uti the lefwandes lande.

På **D**omedag skal jämwal kroppen utu sit
 stoft, förenad med sin själ, wandra til himmelen.
 Låt wara / at Daniels lefamen går bort och hwi
 lar sig i jordene; han skal åter upstå i sinom
 del / när dagarna hafwa en ånda. Låt wara /
 at kroppen wandrar in i mörkrens och tåknenes
 land /

4 Mos. 14:
 7, 8.
 Ebr. 6: 5.

Luc. 2: 29.
 1 Mos. 15: 15
 L. 16: 22, 23.
 1 S. 25: 29.
 Col. 1: 12.
 Rom. 8: 21.
 W. B. 3: 1.
 Up. D. 21: 3.
 Rom. 8: 18.

Pf. 116: 9.

Dan. 12: 13.

land / hwilkes lius är tiocka mörkret / thet
Job. 10: 21, stenet är, som en tökna; tiden tilstundar / at
 22. han åter skal gå in i liusens rike. Låt wara / at
 vår ögon tilluckas; the skola likwäl ståda Gud an-
 sikte emot ansikte: våra fötter läggas tilsam-
 mans; the skola dock wandra in för Gud i sin Her-
 ras glädje: Vår mun tillutes; en gång warder
 han öpnad til at siurga et ewigt Halleluja. Thet
 bekymrar oss icke / at thenna hyddan warder neder-
 slagen och förmultnad; ty hon warder åter uprät-
 tad med osäjelig glans och härlighet. Solen går
 om aftonen neder och gömer sig under jorden; men
 om måraonen går hon ut såsom en brudgum-
Pf. 19: 6. me utu sinom kammar / och ikläder sig lika som
 nya strålar. Skåder liljona på markene / huru the
 förwisna och blifwa til intet; åter framgiffwa the-
 ras frö en blomstrande sägning. Ser upp på sädes-
 kornet / som kastas i jordena och ligger fördoldt / hu-
 ru thet skuter upp en grön brodd och gifwer ymnog
 frukt / när thes tid är för handene. Then kalla
 vinteren öfvertäcker jorden med snö och is / gör
 the skuggerika träden stallotta och åtskilliga af diu-
 ren ej annorlunda än döda: åter kommer en säg-
 nesam vår / som läckar blomstren utu jordenes
 famn / ikläder träden theas förra prydnig och gör
 all ting på nytt lefwande. Sammaledes och
 the dödas upståndelse; thet warder sådt för-
 gängeligt / och skal upstå oförgängeligt. Thet
 warder sådt i snöplighet / och skal upstå i här-
 lighet: Thet warder sådt i skröplighet / och
1 Cor. 15: skal upstå uti kraft. Thet warder sådt et nä-
 42, 43, 44. turligit lefamen / och skal upstå et andeligt le-
 famen.

Kamen. Then sista dagen af alla werldenes dagar är krossens wandrings-dag uti jorden til himmelen. Sedan räknar man inga dagar mer; utan wandringen in för Herranom i klarhet / i frid och fullkomlighet / i oödlighet / i glädje och härlighet fortsättes i alla ewighet. Så tröster eder nu med thesa orden inbördes / upmuntre wi hwar andra med Pauli förmaning i i Theff. 4: 18.

i Theff. 4:
18.

Tillämpningen.

Sedan är the trognas wandring ifrå werlden til himmelen / mine älskelige. En sådan wandring har jämwäl then Sal. Fru Doctorinnan och Dom-Probstinnan eftersträfwat / så länge hon lefde i werlden. Tu sälla döda / Tin åtancka förstingrar alla mina tankar: när jag wil tala om Tig / wärder mit tal förtaget af ängstan. Ut berömma Tig / ther til hafwer jag största fog / med alla rättfärdigas nöje. Men så jag betänker / at jag nu skulle göra en gärning efter Tin död / som varit Tig mindre behagelig / medan Tu lefde; så wil jag håldre tala med stilla tiggande / än oroa Tit stoft med et loford / som Tu self skulle förbituda / om Tin mun wore / som förr / talande. Then Saliga Fru Doctorinnan kom alltid ihog Salomons utlåtelse: Hwad äret? Fast är en högt berömd är, så wet man dock at han är en menniska. Men icke thes mindre kunde jag icke undgå at fela / om altsammans skulle förbigås och lemnas i förgätenhet / som dock bör lefwa hos oss i en wälsignad äminnelse / och kan lända til vår upmuntran och bygnad. Then Sal. Fruns Endeliga wandel

Pred. B.
6: 10.

del kunde nogsamnt skönjas af många utwärtens öf-
 wertygande prof; ty af frukten känner man trädet.
 Hon infan sig sittigt i Herrans hus, hörde och be-
 traktade gärna Guds ord, talade ofta om gudeliga
 saker, med en ganska stor gudelig eftertänka och an-
 dakt. Hennes upriktiga wandring för menni-
 skiom wet hwar och en at tala om, som ägde Hen-
 nes bekantskap. Hwad hiertat mente, thet talade
 munnen: Ther war intet förklädt wäsende, hwar
 om ihenna tidsens menniskior aldramäst äro sorg-
 fällige. Hon war upriktig och medlidande med the
 nödlidande: upriktig och wälgörande emot them,
 som hennes hiely behöfde: upriktig och allwarsam
 uti sit hus, såsom then sit hus wäl förestår: Hwar
 af min ögon sedt dageligen nya prof, under hela
 then tid jag Hennes gunst och wälsollia ganska
 rundeligen fått förspörja. Hennes ärbara wan-
 del kan wara oss et mönster. Yppighet och flyk-
 tighet kunde aldrig winna hos Henne något rum;
 ty en anständig allwarsamhet och stadighet hade i-
 frå spåda ären bemästrat sig Hennes hierta. Om
 Saliga Fru Dom-Probstinnans Tolmodiga och
 förnögd wandel kunna Hennes sidsta wandrings-
 dagar bära thet bästa witnessbördet. När Hon, i
 begynnelsen af sin sjukdom, med hiertans åtrå a-
 nammade then H. Nattwarden, då beredde Hon
 sig tillika med et förnögd och stilla sinne, at gå alla
 werldenes wäg, tröstades sig med thesa Davids
 ord: Herre, när jag tig hafwer, så frågar jag
 efter himmel och jord intet &c. Under sjukdo-
 men hörde man Henne intet knorra; utan Hon
 lemnade sin sak Gudi, som ledde Henne efter sit
 råd

råd, och skulle på ändalyktone uptaga henne til äro. I sådant mod wandrade själen ifrå thesa jordiska dalar til the himmelska bärge. Mig tyckes höra Hennes seger-sång in för Guds stol: Herren hafwer uttagit mina själ utu dödenom / mina ögon ifrå tårar / min fot ifrå fall. Han hafwer förwandlat mig min klagan uti frögd: han hafwer aflädt min säck / och omgiordat mig med glädje. Tu döda kropp / wandra man in uti then mörka grafwen / hwila tin trötta ben uti tins moders stöte: Tin himlafärd återstår ännu. Tu stalt upwakna med en förklaring / förklaras i härlighet / härlig wara i Guds älskande / ståda Gud i glädje / glädias i ewighet utan ända.

Och si / thetta är thet / som tröstar Eder / I sorg bundne anhörige och wänner / wid Edra hertans ängslande / Edra munnars klagande / Edra tårars rinnande / Edra suckningars utgiutande. Eder Kär älsfeliga Måla / Eder aldrakärasta Moder och Swärmoder / Eder huldasta Mormoder / Eder liufwasta Wån och Slägtinge har wandrat sin werld igenom / genom thenna owägada öken / genom then brusande Jordans flod til thet Himmelska Canaans land / til Sions bärg / och til lefwandes Guds stad / thet Himmelska Jerusalem, och til then otaliga ängla-skaran. Hon har nu intagit thet land / som ock I eftersträfwen. Hon har allenast gått litet för ut. Eder förlofnings dag kan jämwäl wara snart för handen. Herren warre med Eder / tröste och wälsigne Eder ju mer och mer!

v. 24.

Ps. 116: 9.

30: 12.

Ebr. 12: 22.

Tu

Tu Christelige wandringsman / ehö tu äst /
 si / Herren talar til dig: Tu gör dig redo / och far
 utaf thetta landet / och far in i dit födslo-
 land igen. Ingen af thet onda slägtet skal
 få se thet goda landet / hotar samme Gud.
 Som wandringen är / så blifwer änden. Wan-
 drar tu efter werlden och med werlden / så måste tu
 i thenna werldenes wäsende förgås. Men går tu
 uppd Herrans stigar / så skal tu få erfara / at Her-
 rans wägar äro godhet och samning / och at han lö-
 nar them wäl / som hans namn frukta. Herren
 öyne wära biertan / at wi måtte lyda hans muns
 röst: I mit folk / går ut ifrån Babel / at icke
 delaktige warden i hennes synder / och at icke
 fån något af hennes plågor. Skiljer edra tan-
 kar och begär ifrån werlden. Käre / hwar äro blom-
 stren / som för någon tid sedan sågnade ögonen?
 Hwar är skragen / som fölgde dig i middagsstunden?
 Hwar är wädret / som i thetta ögnablick kusade för-
 bi din dröm? Hwar är röken / som tu nyss såg upgå
 i luften? I alt thetta speglar man werldenes för-
 gånglighet. Käre / hwad ägde Haman af all sin
 äro och härlighet? Bellazar af sin yppiga glädje?
 Rike mannen af sit purpur och kosteliga lenklåde /
 samt dageliga kräselighet? Af sådana exempel stå-
 dar man werldenes farlighet och skadelighet. Ach!
 skulle wår själ fångslas med sådana bojor? Skulle
 wi låta oss inswärjas af fåfångligheten? Bort thet.
 Wi wilje med wår kärlek / förtröstan och nöje resa
 ifrån werlden / och wandra til himmelen. Wi wil-
 je intaga himmelen / och himmelen skal intaga wå-
 ra sinnen. Wi wilje blifwa rätt himmelsk sinna-
 de /

Mo, 1:35

App. B. 18:

4.

de / och druckne warda af Guds huses rila hafs-
 wor / och skänkas med wällust såsom med enom *Pf. 36: 9.*
 ström. Wi wilske så wandra / såsom the ther tän-
 ka sig hwar dag gå utaf werlden; ty här wår Gud/
 äre wi främlingar för tig och gäster / såsom al-
 le wåre fäder.

Säll then wandringsman / som kan sluta alla
 sina mödosamma fiät i werlden med Pauli frimodi-
 ga utrop: Jag hafwer kämpat en god kamp /
 jag hafwer fulbordat loppet; jag hafwer hål-
 let trona. Här efter är mig förwarad rättfär-
 dighetenes krona. Wi / som ännu wandre / så *2 Tim. 4: 7,*
 länge Gud behagar / på thenna werldenes hårda *8.*
 och slippriga hållar / som prässe med wårt swaga
 lefnads stiep igenom motgångs wägorna, som lö-
 pe på thenna wådjobanen med fruktan och häfwan:
 Wi / som förbide dageliga / medan wi stride,
 til thes och wår förwandling kommer: *Job. 14: 14.*
 Wi göre wåra begär kunnoga in för wår Gud / och säje:

Jag eländ matk och wandringsman,
 Igenom mång farliga stigar
 Jag söker mit rätta Fädernesland,
 Och aftenstunden förbidar.
 Jag finner här ingen säker ort,
 Jag hasta will och skunda mig fort /
 Tit jag får glädje och hwila.

Mit blifwande hem och fädernes bygd
 Jag här på jorden ej finner;

In werlden och thes flyktiga frögd
 Som blomstret snarlig försvinner:
 Mit lif är såsom en flugge och dröm;
 Bortlöper rätt hastigt såsom en ström/
 Som watnet i jorden inrinner.

När stunden ändas och kroppen blir kall,
 Och ögonen läggas tillsammans/
 Så tag oss, o Herre / til din frögdesal /
 Til ewig glädje och gamman.
 GUD Fader / Son och Helge And /
 Ware lofwad och prisad i all land,
 Nu och i all ewighet,

A M E N.

PERSONALIA.

N De i Herranom affomnade / hwilkas Wandel här i förgångligheten varit ymnig af alla de Christeliga Dygder, som kunna tjena androm til berömmeliga efterdömen / ej lemnas i glömsko / utan fast mer blifwa hos hwar och en rättfärdig uti en wälsignad äminnelse: är ej allenast dem i Gudi framlednom en skyldig äbretienst / utan ock en besynnerlig tröst och hugswalesse för de i sorgen qwarlemnade Anhörige / som med hugnad förnimma / at en kär åtancka af deras sälla döda lefwes och ständigt förnyar sig i alla kändas och wänners hiertan.

Och emedan man är försäkrad / at detta wäl sannar sig uppå wår framledna Christendoms Syfter / Fru DOCTORINNAN och Domprobstinnan MARGARETA INSULANDER; ty lärer wäl ingom obehageligt vara / at wid detta tillfället något i forthet berättas om hennes lefwernes början / fortgång och saliga ändalyckt.

Hon föddes hit til werlden i Kongl. Residentz Staden Stockholm d. 8. Maji, År 1682. Hennes Fader / Commissarien i Rikens Ständers Banco, Adle och Högaktade Herr BERNHARD INSULANDER, härstammade ifrån Wermeland / af en Hederlig och wärå orten ännu florerande Brestesläkt; och war i lifstiden en / för sin redeliga wandel och uingånge / gansta behagelig och älskad Men.

Modren Fru CATHARINA WAGENER, en Dotter af den ifrån Nürnberg bördiga Kongl. Mynte-Mästaren / framl. Herr GEORG WAGENER,

NER, hade den nåden af Gud at se uppå sig fullkomnat det löfte / som den samma Gode Guden tillagt allom dem, de där Hans namn frukta och bud hålla / nemligen at se sina barnabarn til tredje och fierde släkte.

Wår lilla döda blef af dessa sina Lära Föräldrar / straxt efter den naturliga födelsen befordrad til den andeliga / det är: Genom den H. Döpsens bad inympad i det samma winträdet Christo och för en medlem i Christi Församling instrefwen.

Uppå sådan grund bygdes redan i späda barnoms åhren den sorgfälliga upfostran til all tuft och goda seder / som i den Saliga Fruens ungdoms wår och alt framgent uppade sig uti en sanfkyllig Herrans fruktan / lydriad emot Des R. Föräldrar och alla Christeliga samt des löw anständiga och prydeliga Dygder.

Upfostrings omsorgen lättades märkeligen af den goda naturliga böjelse, hug och färdighet hon tidigt lät hos sig förspörja til at lära och fatta alt godt och nyttigt / som henne föreställdes.

Däribland kan med skäl nämnas den besynnerliga kunskap och erfarenhet hon förwårswade sig / i alla de stycker / som til et hushålls försiktiga styrelse höra.

En wetenskap, hwar af hon i mognare åren lätt skönja så goda prof / at hon sin R. Man i Des Embets syllor ifrån alt Hushålls bekvämer lifat: och dertil wäht så wäl de sina som flera andra / dem Hon i sit hus til goda Hushållerskor upammade / samt spordt deraf sielf i sit Hushåll mycken Guds wälsignelse och förkofring.

Med

Med desse egenstaper / såsom de hos Henne skåfse blandades med wänlighet / liuflighet / tåchhet och behag både i ord och åthåfwor / kunde hon wara säker / at på et ostyldigt wis intaga alla rättssinntgas hertan / samt at genom et fördelaktigt och liust äktenckap göra en man lyckelig.

Det skiedde oct år 1700. d. 18. Januarii, at Hon med sina kära Föräldrars råd och samtycke inträdde i sådant förnöjeligt äkta förbund med den nu i sorgen efterlemnade Herr DOCTOREN och Domprobsten OLOF CELSIUS, då warande Facultatis Philosophicæ Adjunctus här i Upsala.

Deras äktenckap har Gud behagat wälsigna med tjo Barn / fem Söner och lika många Döttrar : af hwilka / genom den Nådiga Guds kärliga skifte sig och Föräldrarna emellan / en hälft / nemligen 2 Söner och 3:ne Döttrar / i spå ålder ingådt i den Himniska sällheten : den andra hälften / särdeles de här warande 2:ne Söner och 2:ne Döttrar bellaga med hertelig sorg / deras stora affaknad wid en så kär och huld Moders bortgång.

Den kärlek och trohet / hwarmed salig Frö Domprobstinnan sin K. Man under en tre och fyrtio åra liuf sammanlesnad tilhanda gått / saknar Herr DOCTOREN med många tårar. En så lång tid har i hennes umgänge / så i mot som med / varit honom kort och nöjsam.

Hela wår stad och alla Hennes bekanta lemna Henne gernna det goda loford / at Hennes Gudsfruktan varit ostrymtad / Hennes sitighet at

at gå up i Herrans Hus upbyggelig / Hennes
upförande i kläder / ord och gierningar ärbart /
wänligt och upriktigt / Hennes sinne i motgång
toligt och Guds wilja undergiftwit / Hennes hjer-
ta medlidande och Hennes händer hjälpsamme e-
mot nödstälta och fattiga.

Sina Barn har Hon upfostrat med all mo-
derlig sorgfällighet til Gudsfruktan, Dygd och
ärbarhet / och styrt sitt hus med ogement förstånd
och stickelighet.

Hennes ömhet / kärlek och wördnad emot båg-
ge sina Kära Föräldrar / dem hon haft den hug-
naden at äga i sit hus / at gå tilhanda med all
tjänst och omwårdnad på deras sista dagar /
samt at ändteligen lägga deras ögon tillsam-
man / är Henne af Gudi rikteligen worden be-
lönt med den wälsignelsen / at Hon ei allenast
sedt sina Dötrar försörjde med hederliga och
anständiga giften; utan ock sina barnabarn wära
til i Dygd och Herrans förmaning.

Saliga Fru DOCTORINNAN har af Gudi wa-
rit begåfwad med en god och ständig hälsa / in-
til dess Hon för några få år sedan stundom
måst widkännas häftiga ansichter af Moder-Co-
lique och en swår andetäppa / som dock icke wa-
rit långwarige. Hennes Kära Anhörige hafwa
ofta önskat och bedit Henne / at nyttia och an-
wända sig och sin hälsa til godo någon del af
den öma sorgfällighet / med hwilken hon al-
tid fans oförtruten / at sköta och wårda dem och
andra / som råkade i suckligt tilstånd; men Hon
war dock städse minst wohn om sig sielf.

Hennes

Hennes sista sjukdom uppade sig Söndagen efter Nyårs dagen näst förledne, med Hufvudvärk och trötthet i alla leder / som bragte henne at för aftonmåltiden gå til sängs. Doct tyckte hon sig dagen efter icke hafwa där af någon särdeles känning / utan reste i Skifap / med sina Döttrar efter middagen en half mil ut på landet / at taga frist luft ; men wid hemkomsten och natten där uppå / utrade sig den fördolda sjukdomen med en häftig feber samt ganska stor och brått tultagande matthet, emot hwilka swära anstötter inga hielp medel, som likwål sorgfälligt förestrefwes och brukades / wille något uträtta.

Hon uptog detta dödsens sändebud med stor frimodighet och et i Gud förnögt sinne: wände sina tankar till den Himmelska arfwedelen / samt sticade sig dertil i Sydlig andakt med anammande af Herrans Högwärdiga Natward / som stiedde nästföljande onsdag / den 5. i denna Månad. Hon kände på i sin själ den ymniga tröst / som gaf Hennes en försmak af den tillstundande härligheten. Hon ägde sin Gud i sit hjerter / plögade med honom förtroligt samtal och frågade vidare efter Himmel och jord intet.

Sjukdomen tilltog dageligen / at man omsider görligen kände / bes en salig förlofsning icke war långt borta. Hon utkändade likwål til den 10. och 11. likasom i en stilla sömn återlemnade sin själ sinom trofasta Himla Brudgumme, sedan hon här i werlden snart hunnit til 61. års ålder. Hennes själ är redan i Guds hand / der intet dödsqwal

kommer wid Henne. Wi gifme Des Andelsfa Le-
lamen i sin Hwilokammar / til den yttersta da-
gen; men Hennes wårda minne uti våra hiertan
til en wålsignad åminnelse.

Tackfajelse.

En synnerliga Gunst, Åra och Bål-
wilja / som denna Förnåma och Chri-
stelige Guds Församling, med des närwa-
relse, til den Aflednas yttersta Åretienst och
de Sorgbundnas tröst och hugnad i Deras
bedröfwelse / tåfts wid detta tilfålle bewi-
sa / uptager och erkänner Herr DOCTOREN
och Dom-Probsten / jemte de flere i sorgen
nårmast delaktige, med ödmuik / hõrsam och
wånlig tackfajelse: ytrande sig samtelige u-
ti upriktig õnstan / at sådan wålgårning /
wid fast õnskeligare tilfålle / med all tilbõr-
lig tienstaktighet kunna bemõta, samt at
den gode Guden hwars och ens fågnad
och wålstånd nådeligen wille i långliga
tider befåsta och förlånga. Hans Nama
ware lofwadt ewinnerliga, Amen!

Dras-

Gras-Strifter.

I få wi nånsin återwända /
At klaga på wår lyckas fel,
At gråta för den usla del/
Som himlen oss behagat sända :
En sorgsen sig slikt tänka gör,
Men den sit sinne högre länker,
Och ej sit wett i tårar dränker,
Han således icke tänka bör.

Man mins et folk, som stöps af lera,
Som giordes Skaparns belåt likt/
Som blef på alla frågder rikt/
Och som ei bordt begiära mera:
Det fick båd' wett och wilja fri,
Det fick en lag det borde lyda:
Lycksalighet had' sådt det pryda /
Om det Lycksaligt welat bli.

Det Folket brukte wiljan illa,
Det smidde sielf sin olycks tid,
Det miste straxt sin lycka blid:
Det löpte mer och mer i willa;
Männ samma slakte är ej qwar?
Fast godt från ondt wi kunne skilja/
Wi drifwas doch af ellat wilja,
Som måstidels oss i graswen drar.

Wår heda wi ju sielfwe smide,
Wi bryte ståndigt Himlens lag/
Wår ondste ötes dag från dag:
Wi skulden dock på himlen wride:
Wi kalle honom vred och twår/
Så snart wi ej wår längtan winne;
Fast än wi sällan först besinne/
Om all wår längtan billig är.

En del till ärans högd will klistwar,
En del till kärlek har begår /
En del till slughet längtan bår,
En del will bland de rike blifwa:
De sucka stragt med sorgsen siäl/
Så snart dem då en motgång möter,
De glömma bort att Himlen stöder
Just i det samma deras wål.

Menden/tyks mig bör sällast skattas,
Som med sin hela kraft och makt/
Tar Himlens lagar wål i akt:
Som ej af motgångs storm kan mattas,
Som, när han oro smaka får/
På sig / men ej på Himlen blandrar:
Som werlden så igenom wandrar/
Att han förnögd från henne går.

Wår Adla FXU, hwars död wi gråte/
I werlden denne sällhet bår.
Att hon ej längre lefwer qwar/

Ar det, som gör vår ögon wåte:

 Desß rena wandel ju begiär /
 Alt wi den ständigt öf påminne /
 Och att därjemte wi besinne /
 Hur' rar en sådan sällhet är.

Det går ej nånstn ur mitt minne,
 Hwad redlighet jag ständigt såg,
 Som i desß inre Hierta låg:

Det blir en regel för mitt sinne.
 Jag minns / Hon wårda ej wår stånd;
 En dygdens purpur Henne prydde,
 Jag minns, hur Hon för smicker skydde
 Och hur Hon lemna werlden nögd.

Men när jag sorgse mig påminner,
 Alt en så dyrbar dygdens wån,
 Så wördad förr/ ej lefwer än;
 Jag til min sorg nog ord ej finner.

 Dock sälla Siäl, som frögdas nu.
 Wi som här måst ditt sällskap sakna,
 Wi borde ur wår dwala wakna,
 Och söka dö så wäl som Du.

A. H. W. A. S.

)o(

Sorge

Hörge - Dankar
öfwer
Sal. Fru DOCTORINNAN,
Utråde af
Den studerande Wermelands NATION.

Dast werlden fordomdags / då hon war liksom ung /
Wäl kände öfweralt mång dygde-månster wisa;
Men icke såsom nu / af mycken ondsko tung /
Mer sparsamt fostrar dem / man will för dygder
prisa:

Doct hördes likwäl då / at en den andra gret /
I ty / at döden följt sit lag och samma wana;
När som en dygdig siäl at werlden böd valet,
Then ödets hårde lag ur tiden welat mana.

Ho undrar då? man ju til klagan orsak har /
At mång ofärgad dygd alt mer och mer förswinner /
At den som dygden prydt / ifrån öf affkied tar /
Och at des lefnadslopp så snart til målet hinner.

Om dygden / som sielf är odödlig, som war siäl /
Odödligheten och at man och qwinno delte /
Då fölgde dygdens folck ei brätt i hamu och hål
Den bleka dödd; wist öf war önskan intet felse!

Then i war jernetid har sunnits from och mild /
Då lefde mången än / som längre lefwa borde;
Uppå dens lif / som war en liflig dygde bild /
Förgångligheters lag så snart ej ända gtorde.

Så ägde wi Dig qwar / och sörgde ej ännu
Din bortgång hwar med an / Du Adla Doctorinna;
Som warit har bland öf en dygdbeprydder Fru /
Och kunnat allas lof med största siäl Dig winna.

Men

Men ach! til kufftig 'Sömn de ögon äro lyft;
Den mun tillsluten är/ som städse til Guds dra
Stod färdig/ och then hand sig hwilar sammantryckt/
Som åt sin nästa hielp rätt willigt mände bära.

Then har nu sagt farwål och wandrat 'til sin ro/
Som war sitt wårda Hus och Barn til mycken hägnad:
Then, som sitt Hedersstånd så prydde som sitt bo/
Och war sin Herre til ett stöd och ögne-fågnad.

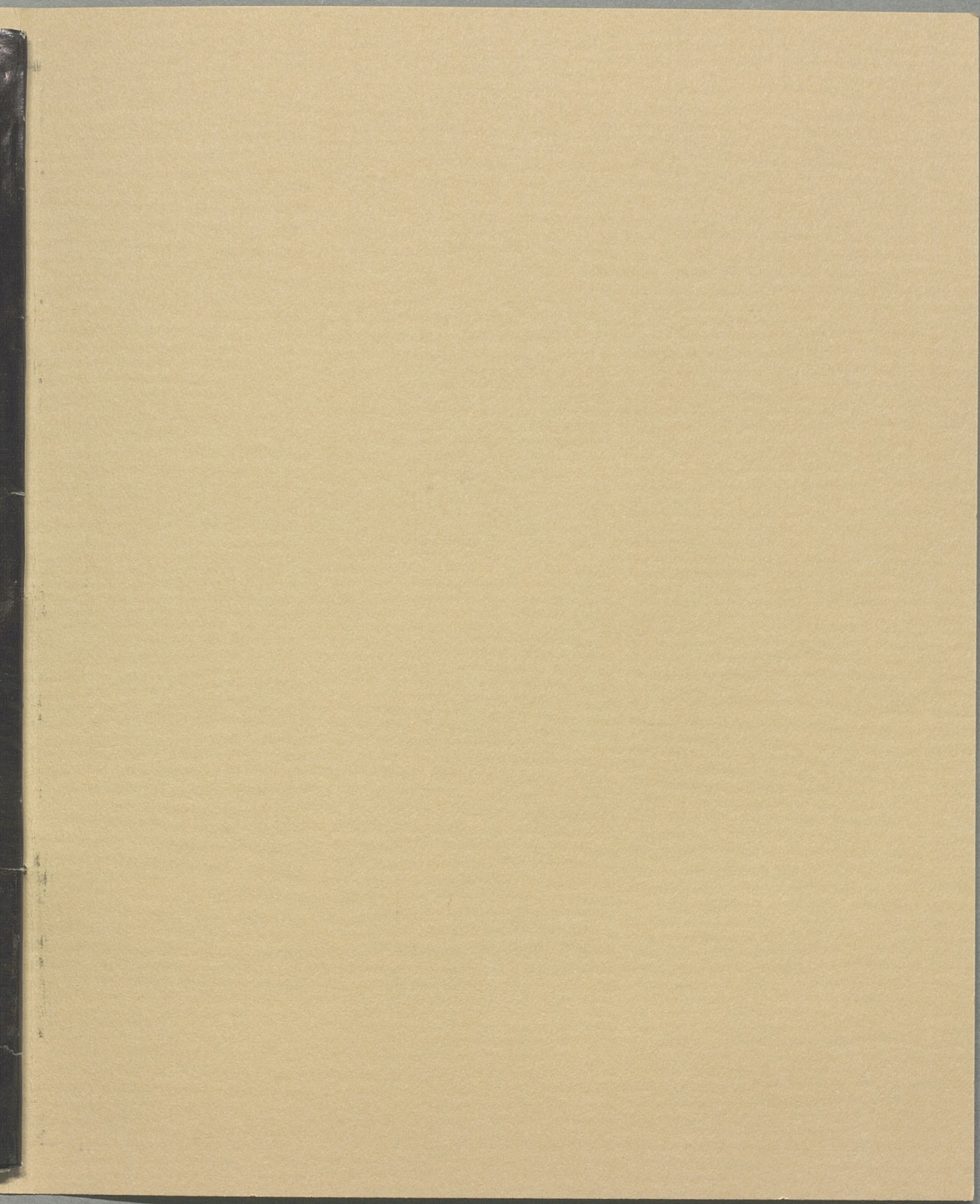
Dock toft/ min *Clio*, toft; slätt intet här förstår
All tin wåltalighet/ at kunna rätt berömma!
En så Dygd-adel Fru/ som nu griff-färdig står/
Och will sin trötta ben i jordens tosta gidinna.

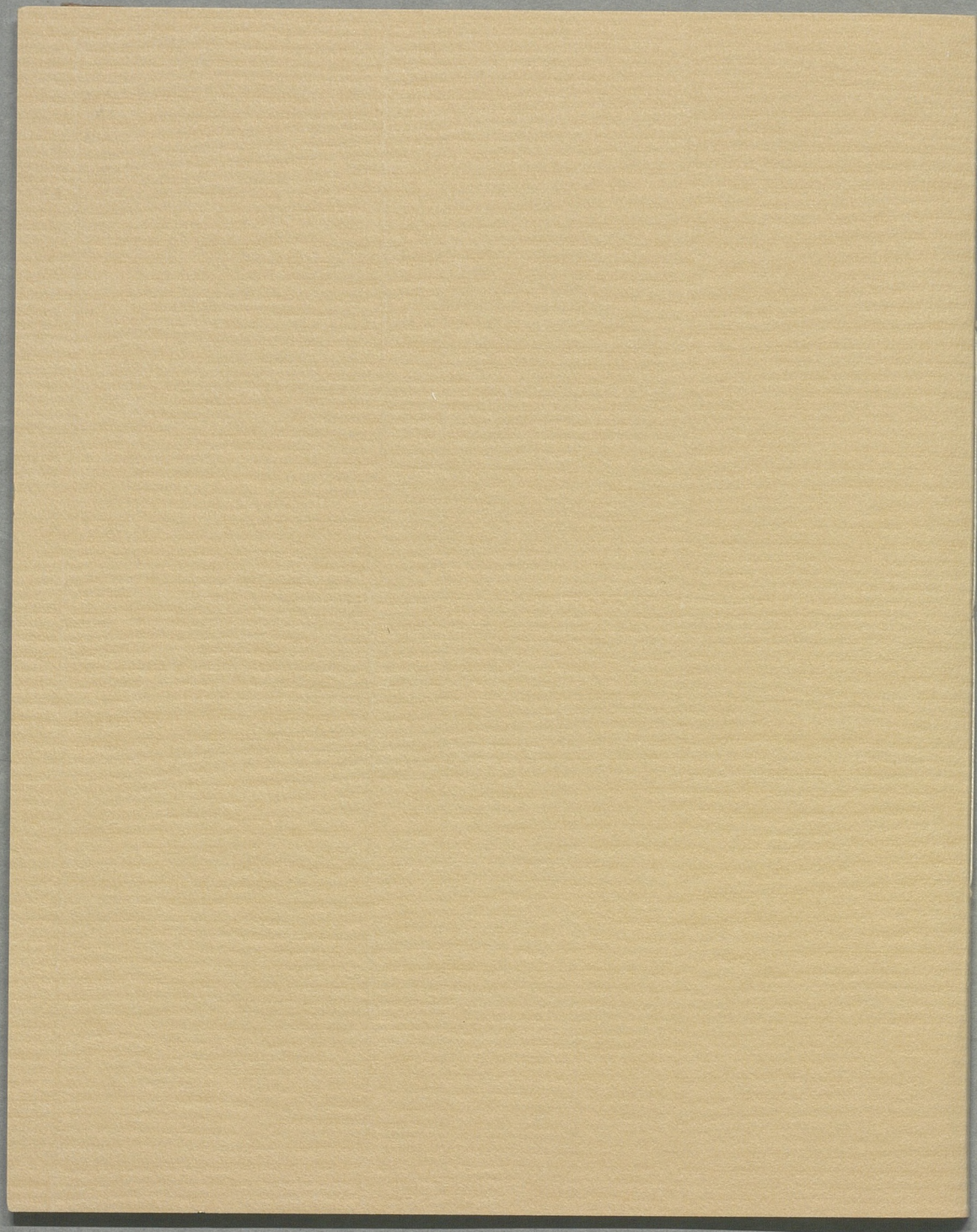
Ej/ själen redan är bland alla Helgon klar!
I outsälig frögd/ och Lambert ewigt prisar:
Mot all den härlighet hon äger och där har/
Wår werld med all sin prackt som groundet intet spisar.

Sielf tröste. Anden god/ tildele ymnog tröst
Tig, dyre Hedereman/ med tin Omwårdnad lära!
GUD hele/ låte snart titt sorgfulla bröst/
Och låte Tig mång år of gagna/ wårda/ lära!

Så länge Solen lius och jorden pärlor har/
Skal ock wår Sälla bli i stadiget Areminne;
Til des omsider wi wål slute wåra dar/
Och Henne för of i den höga Himlen finne.

www.books2ebooks.eu